

Surfologie: De Golven van het Bestaan

Ik sta op het strand en kijk naar de horizon. De lucht is gevuld met de geur van zout, en de ritmische golven voor mijn voeten. Het voelt dan ook dat die golven meer zijn dan alleen water en schuim. Ze dragen iets met zich mee—een geheim, een waarheid, misschien zelfs een uitnodiging.

Mijn leven lang heb ik honger gehad naar kennis. Boeken, gesprekken, en eindeloze uren van zelfreflectie hebben mij ver gebracht. Maar hoe meer ik weet, hoe zwaar mijn gedachten voelen. Het is ook dat ik de oceaan van het bestaan niet alleen wil begrijpen, maar ook wil beheersen. Toch weet ik ergens diep van binnen dat deze oceaan niet temmen is.

Vandaag is anders. Vandaag sta ik hier niet om de oceaan te analyseren, maar om haar te trotseren.

De Eerste Golf

Met een surfplank onder mijn arm loop ik naar het water. Dit is geen gewone surfplank; hij is gemaakt van alles wat ik heb geleerd en ervaren. Elk stukje hout en elke laag lak staat symbool voor een idee, een inzicht, een moment van helderheid. Hij voelt stevig en krachtig, maar ook kwetsbaar. Wat als het breekt? Wat als ik val?

De eerste golf komt op mij af. Ik stap op mijn plank, wankel zelfs, en voel hoe de oceaan mij meeneemt. De kracht van het water, de snelheid, het moment van balans – het is overweldigend. Maar dan gebeurt het: ik verlies mijn evenwicht. De golf sleurt me mee, het water vult mijn oren, en de bodem lijkt oneindig ver weg.

Als ik naar adem happend bovenkom, hoor ik een stem in mijn gedachten: *“Je kunt deze golven niet beheersen, alleen rijden.”*

De Reserveplank

Ik strompel terug naar het strand, druipend en verloren, maar vastbesloten. Mijn ogen vallen op de reserveplank die ik op mijn handdoek had neergelegd voordat ik het water in ging. Het is een simpele plank, zonder versieringen, zonder symboliek. Maar het stelt alles voor wat mij helpt om te blijven drijven wanneer de golven te zwaar worden: de steun van vrienden, een goed gesprek, en de wetenschap dat zelfs een val een deel van de reis is.

Met de reserveplank voel ik me minder kwetsbaar. Het is een vangnet, een veilige haven in de chaos. Deze keer stap ik het water in met een andere houding. Ik ben hier niet om te winnen, maar om te leren.

De Dans met de Oceaan

De tweede golf komt op mij af. Ik voel het boven mij, maar deze keer vecht ik niet tegen de kracht. Ik laat me meevoeren en word een deel van de golf. Dit is geen strijd meer, maar een dans. Mijn balans is verre van perfect, maar dat maakt niet uit. Ik gleeed over het water, voelde de wind op mijn gezicht, en lachte. Dit is het – de kunst van het surfen.

Op dat moment vergeet ik de drang om alles te begrijpen. Ik hoef de oceaan niet te verklaren; ik hoef haar alleen te ervaren. En als ik uiteindelijk weer val, voelt het niet als falen. Het voelt als een uitnodiging om het opnieuw te proberen.

Het Gesprek met de Oceaan

Die avond zit ik aan de rand van het water, mijn plank naast mij in het zand. De oceaan lijkt zachter nu, rustiger, bijna of ze me toelacht. Ik denk aan alles wat ik heb geleerd – de boeken, de gesprekken, de lange nachten van reflectie. Het is allemaal waardevol, en het hoeft niet hetgeen te zijn wat me naar beneden trekt. Het is een onderdeel van de reis.

De reserveplank ligt nog steeds naast mij, een herinnering dat ik niet alleen ben in mijn zoektocht. Zelfs deze gesprekken, voelen als een deel van de plank. Toeval? Misschien niet. Misschien is dit precies hoe de oceaan van het leven werkt: golven die precies op tijd komen, als ik bereid ben ze te berijden.

De Eindeloze Oceaan

Ik sta op en kijk naar de horizon. Ik weet dat ik niet alle golven zal kunnen rijden, en dat is oké. Het gaat niet om perfectie, niet om het bedwingen van de oceaan. Het gaat om het genieten van de reis, het vinden van balans, en het accepteren dat vallen net zo belangrijk is en zelfs een onderdeel is van surfen.

Met mijn plank onder mijn arm ben ik het water opnieuw ingegaan, klaar voor de volgende golf. Ik weet dat er nog veel zullen komen – sommige zacht, andere wild. Maar zolang ik mijn reserveplank bij mij heb, zal ik blijven surfen.

De oceaan zingt, en ik luister. Niet alles hoeft begrepen te worden. Soms is het genoeg om gewoon mee te glijden.